

OASEVIERING 14 SEPTEMBER 2019

THEMA: ELKAAR HET LEVEN GEVEN

Voorgangers : Tonny en Ed Colnot

Cantor: Huub Bukkems

Pianist: Frank Bockholts

Beamer: Jeroen Kok

Paaskaars is aan

Mededelingen

Klankschaal

Oasekaars wordt aangestoken

Welkom en inleiding

Beste mensen, van harte welkom in deze viering!

Dit weekend vieren we nationale ziekendag!

Jarenlang hebben pastor Wim Jenniskens en ik deze dag gevierd met een speciale viering.

Voor Wim voelde dit heel bijzonder.

Graag houden we deze traditie in ere!

Je kunt lichamelijk ziek zijn:

Een slecht hart hebben, niet kunnen lopen, tobben met je longen.. en dat is erg..

Je hebt dan je eigen sores, natuurlijk,

maar je loopt ook de kans dat anderen je niet meer zien, je raakt geïsoleerd..

En dat is – denk ik – erger dan alle lichamelijke beperkingen en pijnen.

Ziekte kan ons eenzaam maken, maar er lopen in onze maatschappij ook heel wat gezonde mensen rond, die uitgeschakeld zijn, naar wie niemand omkijkt.. ze missen elk contact met het leven, ze zijn levend dood.

Wij kunnen elkaar het leven geven.. door aandacht en liefde voor elkaar !

Openingslied : zomaar een dak , GVL 568

Openingsgebed

Heer onze God,

wij vragen U om deze avond onze oren te openen voor uw woord.

Laat Uw evangelie een handreiking zijn voor ons leven van alledag.

Zend ons uw Geest en leer ons luisteren, opdat we mens worden aan elkaar,

vandaag en alle dagen. Amen

Vredeskaars wordt aangestoken

Vredewens

Willen we elkaar blijven zien in welke omstandigheid dan ook wat kun je dan beter doen dan elkaar de hand reiken, vrede en alle goeds toewensen.

Eerste lezing: de kleine dood

(bron onbekend)

Er wordt geklopt.

Ja, roep ik.

De deur gaat open en een klein manneke komt binnen.

Hé! Zeg ik, kom binnen ! Wie ben jij?

Ik ben de kleine dood, zegt hij en ineens barst hij in tranen uit.

Nu had ik kunnen zeggen: hou maar op met die flauwe kul: wees flink!

Maar huilen is bij mij niet verboden.

Wanneer hij weer tot bedaren komt, vraag ik: Ben jij werkelijk de kleine dood ?

Ja, zegt hij, mij sturen ze overal weg waar leven is en blijheid, mij hebben ze nergens nodig!

Hij wrijft met zijn doodsbeentjes door zijn dode ogen.

Maar ik moet toch ook leven! Snikt hij luid.

Natuurlijk kleine dood, zeg ik, blijf maar wat bij mij.

Ik ben op het ogenblik ook niet zo gelukkig.

Hou me maar wat gezelschap, dan kunnen we samen praten, dan kunnen we allebei iets kwijt!

Zo zitten we daar bij elkaar tot de kleine dood me aankijkt en vlug vraagt:

aan wie denk je nu? Toe zeg het gauw!

Ik denk aan jou, zeg ik.

En op datzelfde moment krijgt het dode manneke echte ogen, ze dansen als lichte sterretjes.

Ja, ik denk aan jou, roep ik bewuster.

En weer verandert hij en krijgt een echte huid en echte handen en een echt hart.

Ja, ik denk aan jou! Roep ik nog harder en hij krijgt echte haren om te kunnen kammen en een echte neus, waarmee hij kan niezen.

Ik zie een klein manneke voor me zitten, als opnieuw geboren door dat ene zinnetje.

Ja, ik denk aan jou, schreeuw ik zo hard als ik kan.

En plotseling springt dat manneke recht en valt mij om de hals en fluistert:
en ik aan jou!

De dood is over! Voor mij zit een klein manneke.

Zijn ogen zijn fris en zijn gezicht is opgetogen.

Hoe heet je? Vraag ik.

Het kleine leven, zegt hij.

Zo, zeg ik, en wat ga je met dat kleine leven doen ?

Kleine doden opwekken, zegt hij.

Hoe ga je dat doen, vraag ik.

Door te zeggen: ik denk aan je, zegt hij fluisterend.

Nu tot ziens dan, klein leven, veel geluk en goede reis!

Tussenzang: een mens te zijn op aarde, GVL 433

Tweede lezing uit het Evangelie volgens Marcus 5, 21-42

Er kwam een man naar Jezus.

Hij heette Jairus en was overste van de synagoge.

Hij viel op zijn knieën en vroeg hem dringend:

Met mijn dochttertje loopt het af.

Kom haar de handen opleggen, zodat ze gered wordt en leeft!

Jezus ging met hem mee.

Maar terwijl zij nog onderweg waren naar het huis van de synagogebestuurder , kwamen de mensen zeggen:

Jairus, wat val je de meester nog lastig?

Je dochter is gestorven!

Maar Jezus, die opving wat er gezegd werd, zei tegen Jairus:

wees niet bang, heb maar vertrouwen !

En ze kwamen aan bij het huis van de overste van de synagoge, en hij zag de drukte van huilende en rouwende mensen.

En hij ging naar binnen en zei tegen hen:

Waarvoor die drukte en die tranen? Het kind is niet gestorven, maar het slaapt!

En ze lachten hem uit.

Maar hij dreef ze allemaal naar buiten, nam de vader en moeder van het kind mee, en ging het vertrek binnen waar het kind lag.

En hij legde het kind de handen op, pakte het daarna bij de hand en zei:

Meisje, ik zeg je, sta op !

En meteen stond het meisje op en liep rond, ze was 12 jaar.

En de vader en moeder en alle mensen, die buiten stonden, raakten buiten zichzelf.

Acclamatie: Het woord dat ik jou geef is niet te zwaar

Levend woord

Een meisje is ziek, ligt op sterven.

De evangelist noemt de naam van het meisje niet; wel die van de vader.

Hij heet Jairus en dat betekent: God zal tot leven wekken.

De werkelijkheid, in het evangelieverhaal, is deze:

Het dochtertje van Jairus – een kind van twaalf jaar – is ziek en gaat dood.

Dat hoort niet zo, denkt Jezus, meisjes van twaalf horen niet te sterven, ze horen volop te leven !

De werkelijkheid, op dit moment, nu in 2019, is echter deze:

Tallose mensen komen niet meer aan het volle leven toe, zijn stervende, niet door ziekte, maar vanwege eenzaamheid, doordat ze zich in de steek gelaten voelen.

De werkelijkheid, op dit moment, nu in 2019, is deze:

Tallose mensen – niet alleen kinderen – maar ook ouderen, niet alleen zieken, maar ook gezonden – komen niet meer volop tot leven, zijn levend dood, omdat ze geen aandacht krijgen, omdat er niemand tegen hen zegt: “ik hou van jou”!

Dat hoort toch eigenlijk niet zo!

Mensen horen te leven en van het leven te genieten, denken we en roepen we.

Maar...wat gaan we eraan doen? Gaan wij die mensen nieuwe levenskansen geven, net als Jezus ?

Of berusten we er maar in?

Toen het meisje al gestorven was – zo vertelt Marcus ons- kwam Jezus bij het huis van Jairus en hij zag de huilende en rouwende mensen.

Zij wij dat eigenlijk zelf niet; die huilende mensen bij het huis van Jairus ?

Ach en wee roepen, dat onze maatschappij zo hard is, dat het alleen om centen gaat en vooruitgang, maar dat er geen aandacht is voor de menselijke persoon...

Zijn wij dat zelf niet: die jammerende mensen bij het huis van Jairus?

Ach en wee roepen, dat elke mens alleen zijn eigen welzijn behartigt en de ander maar aan zijn lot overlaat...

Ja, we jammeren over vereenzaming: en we komen er niets verder mee, de maatschappij wordt er niet warmer van, niet leefbaarder door... mensen komen er niet door tot leven.

Marcus vertelt ons dan verder:

Jezus ging naar binnen en zei tot de huilende mensen: waarvoor die tranen? Het kind is niet gestorven, maar het slaapt.!

En ze lachten hem uit, maar hij dreef ze allemaal naar buiten !

Jezus gelooft kennelijk alleen in het leven; dood in welke vorm dan ook, bestaat voor hem niet, aanvaardt hij niet.

Veel misbaar om de doodsheid en de eenzaamheid is mijns inziens vooral een teken van geloof in die doodsheid en eenzaamheid.

Denken wij veelal niet: Het kan niet anders !

De maatschappij is nu eenmaal zo hard. Daar doe je toch niks aan!

Als wij zo denken, kan Jezus niets met ons beginnen en hij stuurt ons dan ook allemaal het sterfhuis uit.

Jaïrus, de vader van het meisje, gelooft, dat het kan: uit de dood opstaan en weer tot leven komen. Hij is over al zijn vooroordelen tegen dood en doodsheid heengestapt, hij vertrouwt, gelooft dat het anders kan en dat de dood nooit het laatste woord heeft.

En als hem door de mensen worden bericht dat zijn dochter gestorven is, voegt Jezus hem – tegen alle realiteit in – toe:

Wees niet bang, maar heb vertrouwen!

En Jezus zelf, hoe gaat hij om met mensen die niet tot volle leven komen , die levend dood zijn?

Hij jammert niet, hij redeneert niet, hij stapt op die mensen af, hij zoekt het contact met armen en blinden en tollenaars en melaatsen.

En door zijn aandacht en medeleven, door naar hen te luisteren en hun zorgen te delen, haalt hij hen weg uit hun isolement, gaan zij weer leven.

Ook nu weerhoudt de dood hem niet.

Hij stapt op het meisje af, geen sensatie, geen lange gebeden.

Hij legt het kind de handen op, hij pakt het bij de hand en zegt slechts: meisje, is zeg je, sta op !

En meteen stond het kind op en liep het rond, zegt Marcus.

Dat “Sta op” is een Paaswoord, de eerste christenen zongen het elkaar toe in de paasnacht.

Ontwaakt , gij die slaapt, sta op uit de dood en christus zal over u lichten!

Het gaat in dit evangelieverhaal eigenlijk over ons Paasgeloof.

Het gaat om de overwinning van het leven op de dood, op de saaiheid en de eenzaamheid en op de neerdrukkende hardheid van onze maatschappij.

Mensen zijn geroepen om volop te leven....en dat kan alleen voor en met elkaar..

Mensen zijn geroepen om elkaar het leven te geven..’

Elkaar het leven geven...

Dat kunnen wij. Door uit ons heel eigen wereldje te stappen en elkaar alle aandacht te geven, elkaar au serieux te nemen, door te luisteren naar elkaars verhalen en noden..

Elkaar het leven geven...

Dat kunnen wij!

Door elkaar te laten voelen: Ik hou van jou, ik ben met jou begaan.

Elkaar het leven geven..

Net als Jezus getuigen van geloof in het leven en mensen de handen opleggen, ze bij de hand pakken en zeggen: sta op !

Net als Jezus getuigen van geloof in het leven en mensen bij de hand pakken, ze over drempels heen helpen, bemoedigen.

Elkaar het leven geven..

Die kracht hebben ook wij, u en ik, gezonden en zieken, wij allemaal.

Want wij dragen Gods geest in ons !

Geloofsbelijdenis

Ik geloof in God, die ons ziet en begrijpt.

Hij is ons nabij in tijden van nood en verdriet, maar ook in vreugdevolle tijden.

Hij geeft ons kracht om verder te gaan.

Ik geloof in Jezus Christus, die niet voor niets “mens onder de mensen” is geworden.

Hij roept ons en geeft nieuwe moed.

Hij is ook nu nog de Bron, waardoor wij vertrouwen kunnen hebben in het leven en hoop op toekomst.

Ik geloof in Gods geest, werkzaam in alle mensen van goede wil.

Ik geloof dat wij samen kerk zijn, midden in de wereld.

Samen geroepen en bijeen gebracht om door zijn heilige Geest mee te werken aan de gemeenschap tussen mensen en God.

Ik geloof dat God ten laatste de macht van het kwaad zal breken in alle menselijke verhoudingen, in ons en alle mensen, en dat wij samen zullen leven, zonder angst en dood en wanhoop, voor altijd en voorgoed, in Gods nabijheid. Amen.

Collecte

Voorbede

Acclamatie: Keer U om naar ons toe, keer ons toe naar elkaar

God onze Vader,
Wij bidden U
voor alle mensen die ziek zijn
voor hen die het gevoel hebben door niemand begrepen te worden,
voor alle ouderen in tehuizen en verpleeginstellingen
dat zij mensen mogen ontmoeten
die iets voor hen betekenen

Keer U om naar ons toe, keer ons toe naar elkaar

Wij bidden U
voor allen die rondom onze zieken staan,
huisgenoten, verplegenden, dokters en voor onszelf

dat wij allen het geduld kunnen opbrengen om de zieken te begrijpen,
het leven leren zien door de ogen van zieken,
dat zieken en gezonden elkaar tot steun mogen zijn.

Keer U om naar ons toe, keer ons toe naar elkaar

Wij bidden voor de intenties uit het intentieboek
.....

Keer U om naar ons toe, keer ons toe naar elkaar

het lichtje van de maand gaat naar ...

U mag nu naar voren komen om uw gebed uit te spreken en een kaarsje aan te steken. U mag ook in stilte een kaarsje aansteken.

Laten we in stilte bidden waar we nu geen woorden voor hebben.

Keer U om naar ons toe, keer ons toe naar elkaar.

Bidden we samen het onze Vader

Laten we daarbij gaan staan en elkaar een hand geven

We delen het brood voor onderweg

In een oase kun je terugkijken op de weg die je gegaan bent. Er is water om je dorst te lessen, er is voedsel om je lichaam weer aan te sterken. Er is tijd om je geest te verfrissen, om rust te vinden en je voor te bereiden om opnieuw op weg te gaan, samen met alle anderen die ook onderweg zijn. Daarom delen wij brood voor onderweg. Brood van leven, geestelijk leven, waarmee wij het verbond vieren dat Jezus met ons is aangegaan.

(We nemen de mandjes.)

Laten wij ons sterken door dit brood met elkaar te delen.

U geeft een stukje brood aan degene waarvan u het mandje krijgt.

Muziek tijdens delen van het brood

Lied: Hij ging van stad tot stad , GVL 469

Slottekst

De menswording van God
gebeurt vandaag in jou,
in je vriendschap
en je liefde voor mensen,
in je werken aan gemeenschap en
verbondenheid tussen mensen,
in de aandacht die je vraagt en geeft,
in je keuze voor de vergeten
en vertrapte mensen
en voor een samenleven met allen.
In de manier waarop jij mens wordt,
Daar gebeurt de menswording van God.
Of zij gebeurt helemaal niet.
Een wens, een opdracht
om dringend aan te beginnen.

Zending en zegen

Niet dat je weg puur over rozen gaat,
dat je nooit tranen van spijt voelt of je dagen zonder pijn en smart zijn
nee, dat alles wens ik je niet toe.
Maar wel is mijn wens dat je mag groeien in wie je bent,
met de gaven die God je gegeven heeft.
Dat ze het hart van je geliefden met blijheid mogen vervullen.
Ik wens dat je in vreugde en verdriet Gods nabijheid blijft zoeken,
en dat Hij je mag zegenen.
Overvloedig !

Slotlied: zo vriendelijk en veilig als het licht, GVL 570